

ΩΡΑ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. Ἀθηνῶν. Ἐτησία δραχ. 15. — Ἐπαρχιῶν Ἐτησία δραχ. 20

Ρουμανία, Ρωμανία καὶ Αἰγύπτου λίρα τουρκικὴ 1. — Ἐν τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ φρ. 26.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.—Δι' ἑκάστον στίχον α' καὶ β' σελ. ἀπᾶς λεπτ. 80.—Εἰς τὰς λοιπὰς σελ. ἀπᾶς λ. 40. Δις καὶ τρίς λεπτ. 25.—Τετράκις καὶ εφεξῆς λεπτ. 15.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἘΝΑΝΤΙ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ | ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ | ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΕΠΤ. ΠΕΝΤΕ

Η ΣΥΝΩΜΟΣΙΑ ΤΟΥ ΦΙΕΣΚΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΣΧΙΛΛΕΡ
ΜΕΤΑΦΡΑΣΘΕΙΣΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ
ΠΡΙΓΚΙΠΟΣ ΔΙΑΔΟΧΟΥ ΤΗΣ ΣΛΕ-ΜΕΙΝΙΓΓΕΝ
ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

Ἄν ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως τοῦ ἐλληνικοῦ βασιλείου ἡ ἐπιστήμη τῶν Γερμανῶν παρηκώνησε παρ' ἡμῖν πᾶσαν ἄλλην, ἡ ποίησις ἀφ' ἑτέρου καὶ ἡ ἐλαφρὰ αὐτῶν φιλολογία μόλις ἐσχάτως ἐθεωρήθησαν ὡς προϊόντα δεκτικὰ καταναλώσεως ἐν Ἑλλάδι. Συνειθισάντες ἐξ ἀρχῆς νὰ θεωρῶμεν τοὺς Γερμανοὺς ὡς τὸ μόνον σοφὸν καὶ ἐμβριθὲς ἐπὶ τῆς γῆς ἔθνος, τούτους μόνους ἠθέλαμεν διδασκάλους, ὡς καὶ τοὺς ἐπιπολαίους Γάλλους μόνους διασκεδαστάς. Καὶ ἐνδέχεται μὲν νὰ ὑπῆρχον εὐαριθμοὶ τινες Ἕλληνες παραδεχόμενοι ὅτι, πλὴν Λαμαρτίνων, Σατωβριάντων, Οὐγγων καὶ Δουμῆ ἐγέννησεν ἡ Γαλλία καὶ ἐπιστήμονας ἐπαμίλλους τῶν γειτόνων αὐτῆς, πολὺ ὅμως ἐλαττωτέρου ἤσαν οἱ ἔχοντες εἰδῆσθαι ὅτι πλὴν Ρειμάρων, Βολφίων, Βερχέρων, Ἐρμάννων, Βιρχόβιων καὶ Φαῦερβάχων ἔχει ἡ Γερμανία καὶ Ρεχτίρους, Σούβαρτ, Τίεκ, Βεττίνας, Χάύζε, Στάρμ καὶ Φραϊλιγγράτ Ὑπερβόλῃ βεβαίως θά ἦτο νὰ συναριθμησώμεν καὶ τοὺς Γαίτε, τοὺς Σχιλλερ καὶ τοὺς Αἶνε τὰ ὀνόματα μεταξὺ τῶν παρ' ἡμῖν ἀγνώστων, ἀλλ' οὐχὶ ἴσως καὶ νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἰς μόνον τοῦ ὀνόματος τὴν γνῶσιν περιωρίζετο ἡ πρός αὐτοὺς οἰκειότης τῶν πλείστων λογίων Ἑλλήνων. Ἀπὸ τίνος ὅμως χρόνου ἀγνωσοῦμεν ἐκ τίνος μεταπήδησε ἀνέμου, φαίνεται καταλαβόν ἡμᾶς ζωηρὸς τις πῶθος ἀναρρήχσεως εἰς τὰς ἀκρωτείας τοῦ τευτονικοῦ Παρνασσοῦ. Οἱ μεταφρασταὶ γερμανικῶν ἀριστουργημάτων ἐπληθύνθησαν, καὶ μεταξὺ αὐτῶν εὐρέθησαν καὶ οἱ οὐδ' αὐτὴν τὴν βαθύτητα τοῦ «Φάουστ» ἢ τὴν λεπτότητα τοῦ Αἶνε θεωρήσαντες ἀνεπιδέκτους ἐκτιμήσεως παρὰ τῆς πλειοψηφίας τοῦ ἐλληνικοῦ κοινοῦ. Καὶ τὸ μὲν μέγεθος τῶν τοιούτων τολμημάτων ἐκτιμῶμεν κατ' ἄξιαν, εἰλικρινῶς ὅμως ἐξομολογοῦμεθα, ὅτι πολὺ ἐπιτυχέστεραν θεωροῦμεν τὴν ἐκλογὴν τοῦ πρίγκιπος Βερνάρδου τοῦ Σάξ Μεινίγγεν, τοῦ προτιμήσαντος νὰ προσφέρῃ εἰς τοὺς Ἕλληνας μεταφρασίαν δράματος τοῦ Σχιλλέρου, ὅστις ἐνδέχεται μὲν νὰ μὴ θεωρῆται ὡς ὁ τελειότατος, ἀλλ' εἶναι βεβαίως ὁ προσιτώτερος ἐκ πάντων τῶν γερμανῶν ποιητῶν. Πρὸς ἐντρυφήν τῶ ὄντι εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ οὐτε προπαίδεια τις ἀπαιτεῖται οὔτε ἐξαιρετικὴ πνεύματος ὀξύτης, ἀλλὰ μόνον ἀκμάζον αἴσθημα καὶ δεκτικοὶ ὑγρᾶνσεως ὀφθαλμοί, προσότα τὰ ὅποια δύνανται νὰ ὑποτεθῶσι κοινὰ εἰς τοὺς πλείστους τῶν ἀνθρώπων, ἐπὶ τινα τοῦλάχιστον περίοδον τοῦ βίου αὐτῶν.

Τὰ ἀνωτέρω ἐφόδια εἶναι πρὸ πάντων ἀπαραίτητα εἰς τὸν ἀναγνώστην τῶν νεανικῶν ἔργων τοῦ Σχιλλερ καὶ ἰδίως τῆς

προκειμένης ἡμῖν «Συνωμοσίας τοῦ Φιέσκου», τῆς θεωρουμένης παρὰ τῶν κριτικῶν ὡς τὸ νεανικώτατον ὄλων καὶ τὸ πλείστα παρέχον ἐπιχειρήματα εἰς τοὺς ἐνισταμένους κατὰ τοῦ ἀκράτου βωμάντισμου ἐν ὀνόματι τῆς κλασικῆς ἀπλότητος καὶ σωφροσύνης. Μετὰ τῶν αὐστηρῶν τούτων κριτῶν συναριθμεῖται καὶ αὐτὸς ὁ Σχιλλερ, ὅστις ἀνδραθεὶς ἀπέδιδε τῶν πρώτων τοῦ ἔργου τὸ ἀσύμμετρον καὶ ὑπερτροφικόν εἰς τὴν τελείαν αὐτοῦ ἀγνοίαν τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἐλληνικῆς ἀρχαιότητος, ὧν ἡ μελέτη ἐδίδασκεν αὐτὸν βραδύτερον νὰ ἐπιδιώκῃ τὴν ἀκριβεστέραν ἐκφρασὴν μεγάλων ἰδεῶν μᾶλλον ἢ τὴν διακόσμησιν κοινῶν τόπων διὰ συμφορήσεως μεταφορῶν. Καὶ μετὰ τὴν τοιαύτην ὁμῶς αὐτοκατάδικον, νομίζομεν ὅτι ἐπιτρέπεται ἡμῖν νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τοὺς ἀκαταπαύστως ἀντιτάσσοντας τὴν τελειότητα τῶν ἀρχαίων εἰς τὰ ψεγάδια τῶν νεωτέρων ἔργων, ὅτι ἡ δικαιοσύνη ἐπιβάλλει αὐτοῖς νὰ μὴ λησμονῶσι καὶ τοῦτο, ὅτι ὁ Αἰσχύλος καὶ ὁ Σοφοκλῆς ἐγράψαν ὑπὲρ τὰς διακοσίας τραγωδίας ἐκ τῶν ὁποίων διασώθησαν ἐκάστου μόνον ἑπτὰ. Ἡ δὲ κατὰ προτίμησιν διάσωσις τούτων δὲν θεωρεῖται ὡς ἔργον τῆς τύχης, ἀλλ' ὡς ὀφειλομένη εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀντιγράφων τῶν τραγωδιῶν τούτων, αἵτινες, θὴ ῥηθηθεῖσαι ἀνέκαθεν ὡς αἱ τελειόταται, ἐχρησίμευσαν ὡς πρότυπα εἰς τοὺς ἐπειτα ἐλληνιστάς. Ἐκ τούτου συμβαίνει, ὅτι τοὺς ἀρχαίους κρίνομεν ἐκ μόνων τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ὠρίμου αὐτῶν διανοίας, οὐδένα δὲ ἔχομεν βάσιμον λόγον, ὅπως ὑποθέσωμεν, ὅτι μόνον Ὀρεστείας καὶ Οἰδίποδας ἐποίησαν ὁ Σοφοκλῆς καὶ ὁ Αἰσχύλος. Οὐ μόνον δὲ ἀδύνατος εἶναι ἡ τοιαύτη ὑπόθεσις, ἀλλὰ ἀντιμάχεται καὶ εἰς τὰ πορίσματα τῆς μετὰ ταῦτα πείρας, τῆς διδασκούσης ἡμᾶς, ὅτι ἔργα κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἄφογα ἐγράψαν ἐξ ἀρχῆς μόνον ἐκεῖνοι, ὅσοι ἦσαν προωρισμένοι νὰ γράψωσι μόνον μέτρια ἐφ' ὅλον αὐτῶν τὸν βίον. Τὰ ἐγκείμενα τῶ ὄντι ἡ ἐορτή ἐλαττώματα, ὁ ὄγκος, ἡ ἐπιτήδευσις, τὸ ἄμετρον καὶ τὸ τερατώδες φαίνονται ἀποτελοῦντα τὴν πρώτην, οὕτως εἰπεῖν, ὕλην τῆς ἐπειτα τελειότητος, ἧτις οὐδὲν ἄλλο κατ' οὐσίαν εἶναι παρὰ μόνον μεταποίησις εἰς ἀρετὰς αὐτῶν τούτων τῶν ἐλαττωμάτων. Ὅσον μᾶλλον ὑπερκομᾷ τὸ δένδρον, κατὰ τοσοῦτον δεκτικώτερον εἶναι ν' ἀναδειχθῇ σύμμετρον διὰ κατὰ τὴν ἀπλοῦς κούρας. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ πρὸς τὴν ἐμπνευσιν, ἧτις εἶναι δῶρον τοῦ Θεοῦ, ὁ ἀσφαλῆς χειρισμὸς τῆς ψαλίδος εἶναι ἐμπειρία. Ἥτις μόνον διὰ μακρὰς ἀσκήσεως δύναται ν' ἀποκτηθῇ. Ἀδύνατον ἐκ τούτου ἀποβαίνει εἰς νέον ποιητὴν νὰ ἦναι καὶ ἐπιτήδειος ψαλιδιστής, καὶ ἐπίσης ἀδύνατον ν' ἀναδειχθῇ ἐπειτα τέλειος καὶ μέγας ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἐκ νεότητος δὲν εἶχεν ἢ φαντασία ἀνάγκην ψαλιδισμοῦ. Ταῦτα πρέπει νὰ ἔχῃ παρόντα εἰς τὸν νοῦν ὁ θέλων νὰ ἐκτιμήσῃ μετὰ δικαιοσύνης τὴν «Συνωμοσίαν τοῦ Φιέσκου». Εἰς ταῦτα δὲ τολμῶμεν νὰ προσθέσωμεν ὡς πόρισμα τῆς ἰδίας ἡμῶν πείρας καὶ τὸ ἐξῆς· ὅτι ὅσα ψέγουσιν οἱ κριτικοὶ ἐν τοῖς νεανικοῖς ἔργοις τοῦ Σχιλλερ εἶναι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ὅποια μᾶλλον πάντος ἄλλου ἤρρεσκον ἡμῖν παρ' αὐτῶ, ὅτι

ἤγομεν τὴν εὐδαίμονα ἡλικίαν, καθ' ἣν ἔγραφεν οὗτος τὸν «Φιέσκον» καὶ τοὺς «Ληστάς.» Ὑπ' ὅσιν ἡμῶν ἔχομεν ἀντί-
 τωπον τοῦ πρώτου τόμου τοῦ Σχίλλερ, ἐν ᾧ ἐσημειούμεν
 ὡς ποιητικούς μαργαρίτας διὰ θαυμαστικῶν, αὐτὰς ἐκείνας
 τὰς ὑπεραισθηματικὰς φράσεις, τὰς ἀντιθέσεις καὶ τὰς ὀγ-
 κώδεις μεταφορὰς, αἵτινες μόνον σήμερον φαίνονται ἡμῖν
 μετέχουσαι ἐπιτηδεύσεως καὶ ὑπερβολῆς. Ἐν πάσῃ δὲ ἡλι-
 κρινεῖα ὁμολογοῦμεν καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ συγκίνησις καὶ ἡδονή,
 ἣν προξενοῦσιν εἰς νέον ἀναγνώστην ἔργα βρισθόντα τοιοῦτων
 ἐλαττωμάτων εἶναι, δυστυχῶς, πολὺ ἀνωτέρα τῆς προξενου-
 μένης εἰς ὄριμον ἄνδρα ὑπὸ ἀριστουργήματος τελείου. Δὲν
 ἐνθυμούμεθα τίνα εἶχον ἡλικίαν ὁ Σλέγκελ, ὁ Laménais
 καὶ ὁ Ph. Chasles ὅτε ἔγραφον περὶ τοῦ Σχίλλερ, βλέπον-
 τες ὅμως αὐτοὺς ἐπικρίνοντες τόσον πικρῶς τὰ πρῶτα αὐτοῦ
 ἔργα, κλίνομεν νὰ τοὺς πιστεύσωμεν ἢ παρήλικας ἤδη, ὅτε
 ἀνεγνώσαν αὐτὰ κατὰ πρῶτον ἢ τελείως λησιμονήσαντα, τῆς
 προτέρας ἀναγνώσεως τὰς ἐντυπώσεις. Ἡ αὐστηρότης, μεθ'
 ἧς ὁμιλοῦσι περὶ τῶν ἔργων τούτων, ἐνθυμίζει κάπως τὴν
 μεμφιμοιρίαν τῶν ἐγωϊστῶν ἐκείνων γερόντων, οἵτινες κηρύτ-
 τουσιν ἀνοῦσια, γελοῖα ἢ καὶ ἀνήθικα, ὅσα κατήντησαν ἀνάρ-
 μοστα εἰς τὰς λευκὰς αὐτῶν τρίχας. Ταῦτα λέγοντες, οὐδό-
 λως ἐννοοῦμεν ὅτι ἔχει ἄδικον ὁ Σλέγκελ ἢ ὅτι ἀρρασκόμεθα
 καὶ σήμερον εἰς τὰς ὑπερεκχειλίσεις αἰσθημάτων καὶ μετα-
 φορῶν, ἀλλὰ τοῦτο μόνον, ὅτι ἂν ἐπαύσαμεν ἐντροφῶντες εἰς
 ταῦτα, τὸ σφάλμα δὲν ἐπιρίπτομεν εἰς τὸν Σχίλλερ, ἀλλ'
 εἰς ἡμᾶς αὐτούς, τοὺς φέροντας ἐπὶ τῆς βράχως πέντε ἢ ἕξ
 περικοπῆς Ὀλυμπιάδας.

Πλὴν τοῦ ἀνωτέρω ὑπάρχει καὶ ἄλλος τις ἐπιεικότε-
 ρος λόγος καθιστῶν ἡμῖν τὴν ἐκτίμησιν τοῦ «Φιέσκου»
 δυσχερεστέραν, εἶναι δὲ οὗτος ἡ μακρὰ ἡμῶν διαμονὴ ἐν τῇ
 σκηνῇ τοῦ δράματος καὶ ἡ παιδιόθεν οἰκειότης πρὸς τοὺς
 Γενουησίους, τῶν ὁποίων ὁ ἰδιάζων χαρακτήρ θεωρεῖται
 ὡς διατηρηθεὶς ἀμετάβλητος ἀπ' αἰῶνων. Περὶ αὐτοῦ ἀκού-
 μεθα νὰ εἰπώμεν, ὅτι οἱ ἀπόγονοι οὗτοι τῶν Λιγῶν, δύναν-
 ται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς οἱ Μωραῖται τῆς Ἰταλίας. Πίσιστα
 μὲν ἔχουσι προτερήματα, πρακτικὸν νοῦν, φιλοπονίαν, ἐμ-
 πορικὴν ἀκρίβειαν, ταμειυτικὴν δεξιότητα ἀγγίλια καὶ
 φειδώ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ποίησιν καὶ τὸ αἰσθητικὸν οὐδὲν κοινόν.
 Ἀποτελοῦσα ἐξαιρέσιν ἐν τῇ χώρᾳ, ὅπου οἱ ῥαψῶδοι καὶ οἱ
 καλλιτέχναι ἐφύοντο πρὶν ὡς ἀμανῖται, οὐδένα ἐγέννησεν ἡ
 Γένουα ἐξοχὸν τοιοῦτον, ἀλλὰ μόνον πολυτάλαντους ἀγαλ-
 μάτων καὶ εἰκόνων ἀγοραστάς. Οὐ μόνον δὲ ποίησιν καὶ τέ-
 χνην δὲν ἔχει, ἀλλὰ καὶ τὰ χρονικά αὐτῆς καθαρῶς τε-
 λείως ἀπὸ τῶν ῥωμαντικῶν ἐκείνων ἐπεισοδίων, ὧν ἡ πλη-
 θὺς κατέστησε τὴν ἱστορίαν τῶν πρῶτων ἰταλικῶν κρατῶν
 ἀνεξάντλητον εὐρετήριο ὑποθέσεων μυθιστορήματος καὶ τρα-
 γωδίας. Μόνη ἡ Γένουα οὐδεμίαν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ τῶν ἡρωϊ-
 κῶν ἐκείνων, τῶν ὁποίων τὸ κάλλος καὶ αἱ περιπέτεια ἐνέ-
 πνευσαν εἰς τοὺς συγχρόνους καὶ τοὺς ἔπειτα ποιητὰς καὶ
 ζωγράφους τὰ κάλλιστα αὐτῶν ἔργα οὔτε Πιάν Τολομήν,
 οὔτε Φραγκίσκαν Ἀριμίνου, οὔτε Παριζίαν οὔτε Βιάγκαν
 Καπέλλου, οὔτε Ἰμπερίαν, οὔτε Βακτρίκην, οὔτε Φορνάριαν,
 οὔτε Βανόζαν, οὔτε Ἐλεονόραν Ἔστε, οὔτε Λουκρητίαν
 Βόργια οὐδ' ἄλλην τινὰ τοιαύτην ἀλλὰ μόνον σάφρονας καὶ
 πολυτέκνους συζύγους θαλασσιῶν, ἐμπόρων καὶ βιομηχάνων,
 ἐχούσας διπνεκῶς εἰς τὸ στόμα ἀντι στίχων τοῦ Πετράρχου,
 παροιμιώδη τινὰ ῥητὰ, ἐφάμιλλα κατὰ τὴν πρακτικότητα
 πρὸς τὰ τοῦ Σάγγχο Πάνσα καὶ τοῦ Μπερτοδούλου, καὶ φη-
 μιζομένης πρὸ πάντων διὰ τὴν εἰδικότητα αὐτῶν εἰς τὸ νὰ
 ἐξάγωσι καὶ ἀπὸ τὴν μυῖαν ἀλειμμα. Ὑπάρχει δὲ καὶ
 περὶ αὐτῶν παροιμία τις, καθ' ἣν οὐ μόνον ἐξυπνοὶ δὲν ὄνει-
 ροπολοῦσιν, ἀλλ' οὐδὲ κοιμώμεναι ὄνειρεύονται αἱ δέσποιναί
 τῆς Γενούης. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ πόλις αὕτη ἐθεωρήθη ἀνέκα-
 θεν ὡς κηλὶς πεζότητος ἐπὶ τῆς ποιητικωτάτης τῶν χερσο-
 νήσων ἢ δὲ τοιαύτη περὶ αὐτῆς πρόληψις εἶναι οὕτω γενικὴ
 καὶ ἀδιάσειτος, ὥστε οὐδεὶς, καθ' ὅσον ἐνθυμούμεθα, δρα-

ματοποιός ἐσκέφθη ποτὲ νὰ ἀναβιάσῃ ἐπὶ τῆς σκηνῆς πο-
 λίτας τῆς Γενούης αἰσθηματολογούσας. Τοῦτο ἐτόλμησε
 πρῶτος ὁ Σχίλλερ, ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα τὰ ποιητικὰ του προ-
 σόντα, ἡ περίσσεια αἰσθήματος καὶ λυρισμοῦ, προξενοῦσιν εἰς
 τὸ στόμα Γενουησιῶν δημαγωγῶν τὴν αὐτὴν περίπου αἰσθη-
 σιν, ἣν καὶ παρὰ Σαίξπειρ ἢ προσορμισίαν στόλων εἰς τοὺς
 λιμένας τῆς Βοημίας.

Τοιοῦτο εἶναι τὸ δράμα, τὸ ὁποῖον ἐπροτίμησεν ὁ φιλόμου-
 σος ἡγεμὼν, διατηρήσας ζωηρὰν τὴν ἀνάμνησιν τῆς συγκινή-
 σεως ἣν ἠσθάνθη, παῖς ἐτι ὢν, ὅτε ἤκουσε τοῦτο ἀναγινω-
 σκόμενον ὑπ' αὐτὸ τὸ δένδρον, ὑπὸ τοῦ ὁποίου τὴν σκιὰν
 ἔγραφεν αὐτὸ ὁ Σχίλλερ, συνακροωμένης μετὰ δακρῶν τὴν
 ἀνάγνωσιν τῆς ὑπεργήρου τοῦ ποιητοῦ μητρὸς. Ἡ προ-
 τασομένη τῆς μεταφράσεως ἀφήγησις τούτων, ἀποτελεῖ
 καθ' ἑαυτὴν χαριέστατον καὶ πλῆρες ἀρχαιογερμανικῆς κα-
 τανύξεως καὶ ἀρελείας εἰδύλλιον πιστεύομεν δὲ, ὅτι καὶ διὰ
 τὸν τραγῳδῆρα ζωγράφου ἀριστον θέμα θὰ ἦτο· αἷ ἡ ἀνάγνω-
 σις τραγωδίας τοῦ Σχίλλερ, ἐνώπιον τῆς μητρὸς αὐτοῦ καὶ
 τοῦ ἐγγόνου τοῦ φιλοξενήσαντος τὸν φυγάδα ποιητὴν ἡγε-
 μόνος. Πλὴν ὅμως τῶν αἰσθηματικῶν τούτων, ὑπάρχει ἐν τῇ
 προτιμῆσει τοῦ «Φιέσκου» παρὰ διαδόχου δουκικοῦ στέμ-
 ματος καὶ ἄλλο τι πολὺ ἀξιώτερον θαυμασμοῦ, τὸ ἐξῆς γνω-
 στὸν εἶναι ὅτι τὰ πρῶτα αὐτοῦ δράματα ἔγραφεν ὁ Σχίλλερ
 ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀνανακτικῆς, ἣν ἐξήγειρεν ἐν τῇ καρ-
 διά του ἡ διαταγὴ τοῦ Δουκὸς τῆς Βυρτεμβέργης, ὅπως ἀσχολ-
 ῆται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων
 αὐτοῦ στρατιωτικοῦ ἱατροῦ. Ἡ τοιαύτη τοῦ κυρίου του ἀπαί-
 τησις ἐφάνη τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς τυραννίας· εἰς τὸν ἀτίθασ-
 σον ποιητὴν, ὅστις οὐδὲν ἄλλο ἐφ' ἑαυτὸν χρόνον ὤνειρεύετο,
 εἰμὴ μόνον ἐπαναστάσεις, συνωμοσίας, ἰδρύσεις δημοκρατί-
 ας ἢ καὶ ἐξοπλίσεις ληστρικῶν συμμαχιῶν, πρὸς περιστολὴν
 δι' ἐμπροσθίων καὶ φόνων τῶν πολὺ βδελυρωτέρων κακουρ-
 γημάτων, τὰ ὁποῖα διέπραττον δῆθεν οἱ αὐλικοί, οἱ ἱερεῖς,
 οἱ ἔπαρχοι, οἱ ἀστυνόμοι, οἱ δικασταὶ καὶ οἱ ἄλλοι δούλοιοι
 τῶν τυράννων. Ἀληθὲς εἶναι, ὅτι ἐν τῇ «Συνωμοσίᾳ τοῦ
 Φιέσκου» δὲν πρόκειται πλέον περὶ ληστῶν πρὸς ἐκτίμησιν
 ἕως τοῦ ἐν τῷ δράματι τούτῳ ὑπερ τῆς ἀκρατοῦ δημοκρα-
 τίας ἐνθουσιασμοῦ, ἀρκεῖ νὰ εἰπώμεν ὅτι οἱ τότε ἐνόματι
 αὐτῆς αἰμοχαρεῖς τύραννοι τῆς Γαλλίας, οἱ Δαντῶνες,
 Τιμβίλλοι, Σαιντιούστοι, Μκράτοι καὶ Ῥοβεσπιέρροι
 τοσοῦτον εὐχαριστήθησαν ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἔργου,
 ὥστε ἐσπευσαν νὰ τιμῆσωσιν ὡς ὁμόφρονα τὸν ποιητὴν,
 ἀπονέμοντες αὐτῷ δίπλωμα: «Γάλλου πολίτου». Τὸ
 πιστοποιητικὸν τοῦτο ὁμοφροσύνης πρὸς τοιοῦτους ἄν-
 δρας οὐδὲν βεβαίως ἀφαιρεῖ τῆς ποιητικῆς τοῦ δράμα-
 τος ἀξίαν, ἀλλ' ἄγει ἡμᾶς νὰ θαυμάσωμεν ἐτι μᾶλλον
 τὴν φιλομουσίαν ἡγεμόνος, ὅστις εἰς μόνην τὴν ἀξίαν τῆς
 ποιήσεως ἀποβλέπων, ἠδυνήθη χάριν αὐτῆς νὰ συγχωρήσῃ
 εἰς τὸν γράψαντα τοὺς «Ληστάς», τὸν «Φιέσκον» καὶ τὴν
 «Λουίζαν Μίλλερ», ὅσα συνεσώρευσε ἐν τοῖς ἔργοις τούτοις
 ἀσυμβίβαστα, δὲν λέγομεν πρὸς τὴν θεῖαν δικαιοσύνην μοναρ-
 χίαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς πᾶσαν εἰς ἀνότατον ἄρχοντα ὑποταγὴν,
 καὶ πλειστάκις ἄδικα καὶ ὑπερβολικά. Ἡ γερμανικὴ ἀρι-
 στοκρατία θεωρεῖται ἀκόμη παρὰ πολλῶν ὡς ἡ μᾶλλον πά-
 σης ἄλλης προσηλωμένη εἰς τὸ παρελθόντος τὰς παραδόσεις.
 Παρ' αὐτῇ ἐν τούτοις βλέπομεν τοὺς δημοκρατικούς ὕμνους
 τοῦ Σχίλλερ μεταφραζομένους ὑπὸ τοῦ ἐγγόνου Ἐρνέστου
 τοῦ Εὐσεβοῦς, ἐνῶ δύσκολον φαίνεται ἡμῖν νὰ εὐρεθῇ μεταξὺ
 τῶν ἀπογόνων τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου ὁ στέργων νὰ ἠμολογήσῃ
 ἑαυτὸν θερμὸν θαυμαστὴν τῆς εὐγλωττίας τοῦ Ῥουσσῶ ἢ
 τῆς ποιήσεως τοῦ Βερανζέρου.

Μεταβαίνοντες ἤδη εἰς τὰ καθαρῶς φιλολογικὰ, δυνάμεθα
 νὰ ὑποθέσωμεν πασίγνωστον ὅτι, ἂν εὐκόλος εἶναι ἡ μετάφρα-
 σις ἐκ ξένης εἰς τὴν ἰδίαν γλῶσσαν, τὸ ἀνάπαλιν, ἦτοι ἡ ἐκ
 τῆς μητρικῆς εἰς τὴν ξένην εἶναι ἔργον τοῦ ὁποίου τὴν δυσ-
 χέρειαν δικαιῶνται ν' ἀμφισβητήσωσι μόνον ὅσοι τῶν ἡμετέ-

ρων λογίων, ἔστω καὶ τῶν ἀποφοίτων γερμανικοῦ πανεπιστημίου, αἰσθάνονται ἐαυτοὺς ἰκανοὺς νὰ ἐγερμανίσωσι τὸν «Ὀδοιπόρον» λ. χ. τοῦ Σούτσου ἢ τὴν «Φροσύνην» τοῦ Λευκαδίου ποιητοῦ. Περὶ δὲ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐξηλληνίσθη ἡ ἀνά χειρας ἡμῶν τραγωδία δὲν εἶναι ἴσως περιττόν νὰ ὑπενθυμίσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας, ὅτι μεταφράσιν ποιητοῦ πιστὴν ἐν ταύτῃ καὶ γλαφυρὰν μιᾶς μόνης γλώσσης ὁ πλοῦτος καὶ ἡ εὐκαμψία καθιστοῦσι δυνατὴν, τῆς γερμανικῆς, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Σλέγγελ μεταφράσας κατὰ στίχον τὸν Σαίξπηρ καὶ ἔτι ἐπιτυχέστερον, καθ' ἡμᾶς, ὁ βασιλεὺς τῆς Σαξονίας Ἰωάννης τὸν Δάντην. Ὁ εἰς πᾶσαν ὁμῶς ἄλλην πλὴν τῆς γερμανικῆς μεταφράζων εὐρίσκειται πρὸ τοῦ διλήμματος ἢ ν' ἀπιστήσῃ, ἀποκόπτων ἢ μεταπλάττων πᾶν ἐν τῇ κειμένῳ ἀσύμφωνον πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἰδίας διαλέκτου ἢ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον νὰ σολοικίσῃ. Ἐκ τῶν δύο τούτων κακῶν ἐθεωρεῖτο πρὶν μικρότερον τὸ πρῶτον. Ἄλλ' ἤδη φαίνεται ὑπερισχύουσα ἡ ἐναντία γνώμη. Καὶ αὐτοὶ σήμερον οἱ Γάλλοι προτιμῶσι νὰ θυσιάσωσι τὴν παροιμιώδη αὐτῶν φραστικὴν ἀκριβείαν μᾶλλον, ἢ νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἀκούμενοι εἰς ἀποπείρας μεταφράσεως, οἷα ἡ τοῦ Μίλτωνος παρὰ τοῦ Ἄββα Δελίλ καὶ τῆς «Θείας Κωμωδίας» τοῦ Ριβαρόλ, τὰς ὁποίας ὠνόμαζεν ὁ Jules Janin μεταμορφώσεις δένδρων εἰς πασάλους. Ἐπόμενον λοιπὸν ἦτο νὰ προτιμηθῇ καὶ ὁ φιλόμουτος ἡγεμὼν ὁ ἀπανταχοῦ ἐπικρατήσων σύστημα τῆς πιστοτάτης τῶν ποιητῶν μεταφράσεως. Τοῦτο ἐδικαιοῦτο τοσοῦτον μᾶλλον νὰ πράξῃ, καθ' ὅσον οὐδένα διέτρεχε κίνδυνον ν' ἀποδειχθῇ ξενίζων εἰς γλώσσαν οὐδὲν ἄλλο οὐτὰν ἐπὶ τοῦ παρόντος εἰμὴ ἄθροισμα ξενισμῶν, τοὺς ὁποίους μόνῃ ἡ χρῆσις παρὰ δοκίμων συγγραφῶν, ὅταν τύχωμεν τοιούτων, δυναταὶ ἡμέραν τινὰ νὰ μεταβάλλῃ εἰς νεοελληνισμοὺς. Ἐν τῇ τοιαύτῃ τῆς γλώσσης ἡμῶν καταστάσει ἔπαινος τῆς ἀνά χειρας μεταφράσεως οὐχὶ μικρὸς εἶναι· τὸ νὰ εἴπωμεν, ὅτι ἡδυνήθημεν ν' ἀναγνώσωμεν αὐτὴν ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους, χωρὶς ν' ἀναγκασθῶμεν οὐδ' ἀπαξ ν' ἀναζητήσωμεν ἐν τῇ πρωτοτύπῳ τί θέλει ὁ Σχίλλερ νὰ εἴπῃ. Τοὺς δὲ κλίνοντες νὰ θεωρήσωσι τὸν ἔπαινον τοῦτον πενιχρόν, ἀκούμεθα νὰ παρατηρήσωμεν εἰς τὰς ἐσχάτως ἐκδοθείσας μεγαλοσχημοὺς ἐξελληνίσεις τοῦ «Μίλτωνος» καὶ τοῦ «Φάουστι» τοῦ Γαίτε, ὅπως πισθῶσιν, ὅτι ἡ ἄνευ τῆς βοήθειας τοῦ κειμένου εὐχερῆς κατάληψις δὲν εἶναι πλεονέκτημα τῶν νεοελληνικῶν μεταφράσεων ὅσον πιστεύουσι κοινόν. Ἀλλὰ πλὴν αὐτοῦ ὑπάρχει καὶ ἄλλο τι διὰ τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ συγχαρῶμεν ἐξ ὅλης καρδίας τοῦ «Φιέσκου» τὸν μεταφραστὴν. Εἶναι δὲ τοῦτο ὅτι φαίνεται ἐνοήσας, ὅτι ὁ γραπτὸς ἡμῶν λόγος ἐπαθεν, ἀπὸ ἰκανοῦ δυστυχῶς χρόνου ἐκτροχιασμένῳ τινι, ἐπιβάλλοντα εἰς τοὺς σωφρονούντας ν' ἀναζητῶσι πρότυπον ὕφους μεταξὺ τῶν πρὸ εἰκοσαετίας τοῦλάχιστον γραφόντων καὶ οὐχὶ μεταξὺ τῶν σήμερον ἀρσεκομένων εἰς τὴν σύζευξιν πῶν ἀττικῶν τύπων μετὰ τοῦ «θ» καὶ τοῦ «νὰ» καὶ πλείστων ἀναποδράστων ξενισμῶν. Ἐν τῇ ἀνά χειρας μεταφράσει οὐδὲν πικραίνει τὴν ἀκοὴν «ἀφίκετο, δίδοται, ἀφεώρα, προνηγάμην, θὰ ποιήσωμαι» ἢ ἄλλο ἔχνος κοντεῖου νεωτερισμοῦ. Εἰς τὴν ἀποφυγὴν τούτων συνέτεινε πιθανῶς πλὴν τῆς εὐθυκρισίας τοῦ φιλομούσου ἡγεμόνος, καὶ ἡ γνώσις αὐτοῦ τῆς ἐκτιμῆσεως, ἧς ἔτυχε παρὰ τοῖς λογίοις τῆς Ἑσπερίας ὁ μολυσμὸς τῆς νεοελληνικῆς διὰ τοιούτων τεράτων, ἢ ἀνεπιφυλάκιως ἐκδηλωθεῖσα ἐπὶ τούτοις λύπη τῶν ἀγαπώντων τὴν «Ἑλλάδα καὶ ὀσβεστος γέλως πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν γλωσσολόγων. Τὴν ἀπόπειραν τῶν ἀναστάσεως νεκρῶν τύπων ἀδύνατον ἦτο νὰ κρίνωσιν ἄλλως οἱ συμπατριῶται τοῦ Γρίμμ, τοῦ θρηνήσαντος ὡς μέγα δυστύχημα τῆς γερμανικῆς γλώσσης «ὅτι μόνῃ αὕτη δὲν κατώρθωσεν ἀκόμη ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τῶν ἀναδιπλασιασμῶν καὶ τῆς πολυπλόκου κλίσεως, ὅπως αἱ ἄλλαι νεώτεραι εὐρωπαϊκαὶ καὶ ἰδίως ἡ πασῶν τελειοτάτη σχεδὸν ἀκλιτος Ἀγγλική». Ἐνῶ τοιαῦται ἐπικρατοῦσιν ἀπανταχοῦ ἀπὸ τριάκοντα ἤδη ἐτῶν γινώμαι, ἡ παρ' ἡμῖν

προσπάθεια νὰ φορτωθῶμεν καὶ πάλιν τὰ περιττὰ βάρη, τὰ ὁποῖα πύτυχῆσαμεν ν' ἀποτινάξωμεν ἀπὸ αἰῶνων, ἐπόμενον εἶναι νὰ προκαλῆ ἑκπληξίν γενικὴν. Δύσκολον ἀληθῶς εἶναι εἰς τοὺς Εὐρωπαίους νὰ ἐνοήσωσι πῶς κατώρθωσαν πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν λογίων ν' ἀποξενωθῶσιν ἀπὸ τῆς συγχρόνου πνευματικῆς κινήσεως οὕτω τελείως, ὥστε νὰ φαινῶνται ἀγνοοῦντες ὅτι, ἂν ἡ κριτικὴ καὶ ἡ καλολογία ἐπεκύρωσαν πληρέστατα τὴν γνώμην, καθ' ἣν ὁ Πλάτων καὶ ὁ Σοφοκλῆς εἶναι οἱ τελειότατοι τῶν ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ἡ γλωσσικὴ ἀφ' ἑτέρου ἐπιστήμη κατέστησεν ἀναμφισβήτητον, ὅτι αἱ νεώτεραι γλώσσαι εἶναι ὄργανα ἐκφράσεως πολὺ ἐντελέστερα τῶν κλασικῶν. Κυριώτατα ἐλαττώματα τούτων, καὶ μάλιστα τῆς Ἑλληνικῆς, κηρύττονται ἡ περίσσεια τύπων, ἡ ἀνωμαλία, ἡ πενία τοῦ ἀλφαβήτου, ἡ στέρησις βοηθητικῶν ῥημάτων καὶ ἡ ἐντεῦθεν ἀνικανότης πρὸς δῆλωσιν πλείστων σχέσεων, πρὸ πάντων ὁμῶς τὸ ἀπέραντον τῶν λέξεων μῆκος, αὐτὰ δηλαδὴ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θαυμάζουσι καὶ ἀγωνίζονται ν' ἀναστήσωσιν οἱ παρ' ἡμῖν ἐκθειασταὶ «τῆς σεμνότητος τοῦ μέσου ἀορίστου». Μετὰ τὴν τοιαύτην περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀρχαίας γλώσσης ὁμόφωνον ἀπόφρασιν τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης, ἧτις ἀποδεικνύει ἔτι ἀξιωτέρας θαυμασμῶς τοὺς Ἑλληνας ποιητὰς καὶ συγγραφεῖς, καταντᾷ ἀληθῶς δυσεξήγητον τὸ πείσμα τῶν παρ' ἡμῖν ἐπιμενόντων νὰ πιστεύωσιν, ὅτι ὑπάρχει τι κοινὸν μεταξὺ τῶν ἀττικῶν καταλήξεων καὶ τῆς θεϊότητος τοῦ Σοφοκλέους, ἀποδίδοντες εἰς τὴν ἀτέλειαν τοῦ ἀρχαίου ἐργαλείου τὴν τελειότητα τοῦ ἀρχαίου ἔργου. Τὸ δὲ πάντων ἀστείωτατον εἶναι τὸ προβαλλόμενον παρὰ τῶν ἀττικιστῶν ἐπιχείρημα «ὅτι συμφέρεινὰ μεταχειριζόμεθα γλώσσαν καταληπτήν καὶ ἀρεστὴν εἰς τοὺς ἐν Εὐρώπῃ λογίους.» Οἱ λόγοι ὁμῶς οὗτοι γλώσσαν νεοελληνικὴν ἔχουσαν ὑπόστασιν πραγματικὴν οὐδεμίαν ἄλλην γνωρίζουσι πλὴν τῆς τοῦ δημοτικοῦ ἄσματος καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἐπὲρ ταύτης συνιστῶσιν ἑδρας ἐν τοῖς ἀνωτάτοις διδασκῆταις, καὶ ταύτης ἀναζητοῦσιν, ἐκδίδουσι, σχολιάζουσι, μεταφράζουσι καὶ θαυμάζουσι τὰ μνημεῖα. Λυπούμενοι δὲ ὀλοφύχως, ὅτι δὲν ἐπεκράτησεν ἡ ζωντανὴ αὕτη γλώσσα καὶ ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὑποτάσσονται, ὅσοι τούτων γράφουσι νεοελληνιστῶν, νὰ μεταχειρίζονται τὴν πλησιεστάτην τῇ λαλομένῃ γλώσσαν τοῦ Κοραῆ, τοῦ Φαρμακίδου, τοῦ Σπ. Τρικούπη, τοῦ Μανουῆ, τοῦ Κουμανοῦδου, τοῦ Πανταζίδου καὶ τῶν ἄλλων παρ' ἡμῖν λογίων, ὅσοι ἔτυχον καὶ λογικοὶ. Τὴν γλώσσαν ὁμῶς, ἢν ἐβάπτισεν Φραγγάτικον ὁ Βερναρδάκης, τὴν γλώσσαν τοῦ «προνηγάτο καὶ τοῦ ἀντεφθεγάμην» τὴν ἀγνοοῦσι τελείως ἢ τὴν χλευάζουσι ἀνηλεῶς. Ἡ ἀπό τινος χρόνου μαστίχουσα τοὺς Φραγγαττικιστὰς πυκνότερα χάλαζα σαρκασμῶν ἐνδέχεται νὰ συντελέσῃ εἰς ταχυτέραν ἴσασιν τῆς μεσαιριστικῆς μανίας. Ἐπειδὴ ὁμῶς ἀγνωστον ἀπομένει πόσος ἀπαιτεῖται χρόνος, ὅπως ἀποκτήσωμεν τελείως ἀπηλλαγμένας τοῦ μολύσματος μεταφράσεις, πιστεύομεν ὅτι μεγάλη πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσία τοῦ φιλέλληνος ἡγεμόνος θὰ ἦτο νὰ ἐξακολουθήτῃ ἐξελληνίζων ἔξοχα γερμανικὰ ἔργα. Ἀφοῦ ἐπρόσπερεν εἰς τοὺς Ἕλληνας νεανίσκους προῖδν τῆς πρώτης ἀνθήσεως τῆς εὐφύας τοῦ Σχίλλερ, ἂς προσφέρῃ καὶ εἰς τοὺς ἀνδρωθέντας ὡμοῖόν τινα αὐτῆς καρπὸν, κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς ὑμνηθείσης ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ εὐεργετικῆς ἐκείνης κόρης, ἧτις δὲν ἐλησμόνει κἀνένα, ἀλλὰ :

...theilte jedem eine Gabe,
Dem Fruchte, jenem Blumen aus ;
Der Jüngling und der Greis am Stabe,
Ein jeder ging beschenkt nach Haus.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορείον ΗΛΙΑΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ 16 'Ιουνίου. — Αι απόπειραι περί προσεγγίσεως Γερμανίας και Ρωσίας άνησυχούσι τους Ούγγρους.

Ειδήσεις εκ Βερολίνου φέρουσιν, ότι ο κ. Βίσμαρκ θα συνοδεύση τόν αυτοκράτορα Γουλιέλμον εις Πετρούπολιν.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ 15 'Ιουνίου. — 'Ελλην. δάν. τών 60 εκατομ. 428. — Τών 5 ο)ο 380. — Γαλλική ράντα 106.10. — 'Ηνοποιημένον αιγυπτ. 414.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 17 'Ιουνίου. — 'Ο έν Βερολίνω άναποκριτής τών «Καιρών» δέν πιστεύει άκόμη εις επίσημιν τού αυτοκράτορος Γουλιέλμου προς τόν Τσάρον και κατακρίνει τήν ιδεάν ταύτην.

ΣΟΦΙΑ, 17 'Ιουνίου. — 'Αδεται, ότι ο κ. Σταμπούλωφ είναι νύν διατεθειμένος νά δεχθῆ συμβιβασμόν μετά τῆς Ρωσίας και ρώσσω στρατηγόν ώς ύπουργόν τών στρατιωτικῶν τῆς Βουλγαρίας.

ΒΕΡΟΔΙΝΟΝ, 17 'Ιουνίου. — Βεβαιούται, ότι οι άρραβώνες τού διαδόχου τού ελληνικού θρόνου μετά τῆς τριτοτάκου θυγατρὸς τού αυτοκράτορος Φρειδερίκου γενήσονται μετά τήν λῆξιν τού πένθους τῆς πρωσικῆς αὐλῆς.

Πρακτορείον REUTER

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 17 'Ιουνίου. — Διαδίδεται, ότι ο αυτοκράτωρ τῆς Γερμανίας και ο πρίγκιψ Βίσμαρκ θέλουσι μετά δεκαπέντε ἡμέρας ἐκδράμει εις Πετρούπολιν συνοδευόμενοι υπό ὀκτώ θωρηκτῶν.

'Εν τινι συνδιαλέξει ο πρίγκιψ Βίσμαρκ εἶπεν, ότι ἡ ἐνεστῶσα ἐποχὴ εἶναι εἰρηνική.

'Αγγλικὰ πάλια 99 5)8. — 5 ο)ο αιγυπτιακῶν 101 3)8. — 'Ηνοποιημένον 81 7)8. — 5 ο)ο τουρκικῶν 14 5)8. — 'Ελλην. δάν. 1824-25 Λίρ. 93.40.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

'Ο πρωθυπουργός κ. Τρικούπης μετά τού ναύαρχου Δεζέν μετέβησαν χθές τήν πρωίαν επίβαίνοντες τών «Φαρῶν» εις τόν Ναύσταθμον, ὅπου ἐπανήλθον τήν νύκτα.

— 'Επί τού ειδικού προϋπολογισμού τού ύπουργείου τών Ναυτικῶν τῆς χρήσεως 1887 ἐχορηγήθη ἑκτακτος πίστωσις ἐκ δραχμῶν 219,867.

— 'Η δικαιοδοσίά τού έν Ριῶ 'Ιαννέτρω Γενικοῦ ἑλληνικοῦ προξενείου ἐπέξετάθη ἐπί πᾶσαν τήν αυτοκρατορίαν τῆς Βρασιλίας, ἐξαιρουμένων μόνον τών χωρῶν, έν αἷς ὑφίσταται ἤδη ἑτέρα ἑλληνική προξενική ἀρχή.

— Σήμερον τῆ 11ῃ π. μ. ἐπισκεφθήσονται τόν έν Σαλαμίει Β. Ναύσταθμον οἱ δόκιμοι τού ἰσπανικοῦ δρόμωνος «Ναυτίλου.»

— Εἰσήλθε χθές εις τήν δεξαμενὴν τού Ναύσταθμου ποδὸς καθαρισμόν τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Πανελληνίου 'Ατμοπλοίας «Μακεδονία.»

— 'Ισχυρὸς ἠλεκτρικὸς σπινθὴρ ἐνσκήψας έν τῷ τηλεγράφῳ Ναυπλίου, ἔβλαψε μίαν μηχανὴν Μορς και ἓνα ἠλεκτρονόμον.

— Χθές τῆ 4ῃ πρωϊνῇ ὥρᾳ ἐξερράγη πυρκαϊά έν τῷ έν Πειραιεὶ πιλοπωλείῳ τών ἀδελφῶν Μαρκέτη, κατασβεσθεῖσα μετ' ὀλίγον ἄνευ μεγάλων ζημιῶν.

— Κεραυνὸς ἐνσκήψας εις τὸ χωρίον Κουτσοπόδιον πλησίον τού 'Αργους, κατέστρεψε δύο στύλους τού τηλεγράφου.

— Τῆ 20ῇ τού μηνὸς 'Ιουνίου ἡμέρᾳ Δευτέρα και ὥρα 8ῃ π. μ. έν τῆ ἐκκλησιαστικῇ Ριζαρείῳ Σχολῇ γίνεται ἐναρξίς τών ἐνιαυσίων ἐξετάσεων τών μαθητῶν αὐτῆς.

— 'Αφίκετο ἐκ Σικίνου ὁ δήμαρχος Σικινίων κ. Δημήτριος Κ. Πλατῆς, ἰατρός.

— 'Ανεχώρησε σήμερον εις τήν ἰδιαίτεράν αὐτοῦ πατρίδα Κάλιας ὁ φοιτητῆς τῆς φιλολογίας κ. Γεώργιος Πηγέας.

— Διωρίσθη 'Α' γραμματεὺς τῆς διαμετακομίσεως τού τρωικοῦ Σύρου ὁ κ. Γεώργ. Δ. Χρονόπουλος ἀντὶ τού Δ.

Βενδραμῆ μετατεθέντος εις τήν θέσιν ἐλεγκτοῦ διευθύνοντος τὸ τελωνεῖον 'Ιθάκης.

— Διωρίσθη ὑπογραμματεὺς τού τελωνεῖου Πειραιῶς ὁ Κυρ. Χ. Παζινός, ἀντὶ τού Νικολ. Τρακκ, μετατεθέντος ὡς τοιούτου εις Κατάκωλον, ἀντὶ τού Δ. Βλάχου, ἀπολυθέντος τῆς ὑπηρεσίας.

— Πυρκαϊά ἐκραγεῖσα τῆ 14 τρέχοντος έν τῷ κλυνηρίῳ τού παρὰ τὸ Σουλτάν Σελῆμ Κωνσταντινουπόλεως ὄφρανοτροφείου ἀπετέφρωσεν αὐτό.

— Συνελήφθη προχθές παρὰ τήν Μουνυχίαν ὑπὸ τού έν Πειραιεὶ ὑπαπτυνόμου κ. Κολοκοτρώνη ὁ φονεὺς τού Ν. Φλώκου Κ. Πετσάκης.

— Κατ' εἰδήσεις ἐκ Ρωμοῦνίας ὁ πρωθυπουργός κ. Ρωσσέτης διέταξεν αὐστηρὰν ἀνάκρισιν έν τῇ ὑποθέσει τῆς ἐφορείας τών νοσοκομείων, ἧς ἀνώτεροι ὑπάλληλοι ἐνεκα τών ἀνακαλυπτομένων καταχρήσεων θέλουσιν ἀπολυθῆ τῆς ὑπηρεσίας. 'Ο κ. Συμεὼν Μιχαηλέσκος διευθυντῆς τῆς ἐφορείας τών νοσοκομείων ἐπαύθη. — Τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον διέλυσε τὰ ἐπαρχιακὰ συμβούλια τών νομῶν 'Ιλφοῦ και Βλάσκας. 'Επίσης ἀπεφασίσθη τέλος και ἡ διάλυσις τού δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς πόλεως Γαλαζίου.

— Πυρκαϊά ἐκραγεῖσα έν τῷ έν 'Αζούγκα τῆς Ρωμοῦνίας ἐργοστασίῳ τών ἐριούχων τήν πρωίαν τῆς 12 'Ιουνίου κατεσβέσθη μετὰ τριῶρον διάρκειαν. Αἱ ζημίαι ὑπολογίζονται ἀρκετὰ σπουδαῖαι.

— 'Η πρό ἡμερῶν ἀπαχθεῖσα ἐκ τού χωρίου Βλαχοκαρασσά Σταυρούλα Τσόλια ἀφέθη ἐλευθέρᾳ ὑπὸ τών ἀπαγωγέων τῆς και προσήλθεν ἐνόπιον τού εἰρηνοδίκου και ὑπομειράρχου Ναυπακτίας. Οἱ ἀπαγωγεῖς ὑποκρύπτονται.

— 'Ο ἀστυνόμος Κορώνης Μιχ. Στραβόλαιμος έν τῇ ἐνασχίσει τών καθικόντων του και ἀμυνόμενος ἀπέκτεινε χθές έν τῇ ἀγορᾷ διὰ πυροβόλου βολῆν τόν Πέτρον Σαρχάκον.

— 'Εν τῇ σημερινῇ «'Εβδομαδίᾳ» πλὴν ἄλλων: «Τα δημοσία θεάματα και ἡ ἐλευθερία», ὑπὸ 'Ιωάννου Π. Δαμβοργη. — «'Εργα και 'Ημέραι.» — «'Η Πρωσικὴ Μοναρχία» (ἑκδοσις ἐκ τών ἀγώνων ὑπὲρ τῆς Γερμανικῆς ἐνότητος) ὑπὸ Ν. Καζάκη. — «Καπετὰν 'Αγγελῆς Λιμνιώτης» (ιστορικὸς σκεῖς) ὑπὸ 'Ανδρέου Καραβίτσα. — 'Ασματίον (ποίησις) 'Αχιλλέως Παράσχου. — «Περὶ 'Ελευθίνος τῆς 'Αρκαδικῆς» (ἱστοριολογικὴ ἐπιστολὴ ὑπὸ Β. Π. Σερραφίμ δημάρχου. — 'Η «'Αγνωστος» διήγημα Mme Calmon Μετάρφ. Α. κτλ.

— Σήμερον έν τῷ θεάτρῳ «Φαλήρου» πρώτη παραστάσις τῆς Jolie Parfumeuse, εις ἣν θέλει λάβει μέρος ἡ κυρία Λασσάλ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Προχθές περί τῆν μεσημβρίαν οἱ Δημ. Σπηλιόπουλος και Σταμάτιος Σταμπούλης ἐρίσαντες κατὰ τήν συνοικίαν Βατραχονησίου πρὸς τόν Δημ. 'Αλεξόπουλον ἐτραυματίσαν τοῦτον ἀκινδύνως διὰ ξύλων και λίθων, καταδιωχθέντες δὲ παρὰ τού ἐκεῖ παρατυχόντος ἀστυνομικοῦ κλητῆρος 'Αθαν. Κολοβοῦ, ἀντέστησαν και ἐξῆβρισαν τοῦτον, ἀλλὰ προσδραμόντος τού ὑπαπτυνόμου κάτωρθώθη ἡ σύλληψις τού πρώτου τών δραστῶν.

— Περὶ τήν 3ῃν ὥραν μ. μ. ὁ Χαράλ. 'Ασημακόπουλος μεταβάς εις τὸ ἐνταῦθα ραπτικὸν κατάστημα τού 'Ανδρ. Μπάμπη πρὸς ἀνεύρεσιν ἐργάτου τινὸς ἐποροβολήθη παρὰ τού καταστηματάρχου ἀνεπιτυχῶς, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήρχετο, ἐνεκα προηγουμένων ἀφορμῶν.

— Τήν νύκτα τῆς παρελθούσης Τετάρτης ὁ Γ. Δεσποτιδῆς μεταβάς εις τὸ δωμάτιον τού 'Εμμ. Μανιάτου ἀφῆρσεν έν σακκάκιον, έν πανταλόνιον και έν ὑποκάμισον ἀξίας ἀπάντων δρ. 30. 'Ο δράστης συλληφθεὶς ὡμολόγησε τήν πράξιν του και ἀπέδωκεν εις τόν δικαιοῦχον τὰ ἀφαιρεθέντα πράγματα.

— Περὶ δὲ τήν μεσημβρίαν τῆς προχθῆς ὁ Χρ. Ρουμελιώτης ὑπηρετῆς τού ξενοδοχείου «Ποσειδῶν» ἀφαίρεσας λάθρα τού κυρίστου τού 4 ἐσώβρακα, 2 ὑποκάμισα και 7 δραχ. ἀπέδρα. 'Ο δράστης συλλη-

φθεις παρέδωκε τὰ ἀνωτέρω πράγματα πλὴν τῶν χρημάτων, ἅτινα κατὰ τὴν ὁμολογίαν του ἔδωκεν εἰς συμπατριώτην του τινα στρατιώτην τοῦ α' συντάγματος τοῦ Μηχανικοῦ ὀνόματι Ἰω. Λαμπρόπουλον, ὅστις παρεκίνησεν τὸν ὑπὲρ τὴν νὰ κλέπτῃ.

— Ἐπίσης ὁ Ἰωάν. Μπούρας ὑπὲρ τῆς τοῦ ἀρτοποιοῦ Νικολάου Ντίθη, συννενοηθεὶς μετὰ τινος Ἀθαν. Μπέση ἀφῆρεσεν ἐκ τοῦ ἀρτοποιοῦ δραχ. 8 καὶ ἐν δακτύλιον χρυσοῦν ἀμφότεροι συνελήφθησαν.

— Ἐν τῇ περιφέρειᾳ τοῦ ε' τμήματος οἱ Πανάγ. Μαρούλης κροπόλης, Μόσχος Ἀναστασίου ξυλουργός καὶ Σπ. Καμπανόπουλος ἀμαξηλάτης ἐν καταστάσει μεθῆς διατελοῦντες ἀφῆρεσαν βίβλ. ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ δωδεκαετοῦς μικρομέτρου Νικολάου Γρηγοριάδου 5 ριπίδια, κατὰ τὴν διανομὴν ὅμως τούτων ἐγαρβείσης φιλονεικίας μετὰ τῶν συνελήφθησαν καὶ ἐμωλωπίσθησαν ἀμοιβαίως. Πάντες συνελήφθησαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΔΡΕΤΤΑΣ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ

Εὐπρεπὴς καὶ ὑπερέχουσα ἐγένετο τὴν παρελθούσαν Δευτέρα ἐν Πειραιεὶ ἡ κηδεὶα τοῦ εὐπαιδευτοῦ ἱερέως Ἰωάννου Δρέττα Σακελλαρίου τοῦ ἐκ Κέας, παρακολουθουμένων πλείστων πολιτῶν, τιμῶντων τὴν μνήμην αὐτοῦ. Ὁ νεκρὸς μετηνήχθη περὶ τὴν 10ὴν ὥραν π. μ. εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Σπυριδωνοῦ, ἐνθα, μετὰ τὸ τέλος τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας, ὁ πανοσιώτατος ἀρχιμανδρίτης Ἰερώνυμος Βλαχάκης ἐξερώνησεν ἐκ τοῦ προχείρου εὐφραδέστατον λόγον, προσθεὶς ἐν ἐπιλόγῳ περίπου τὰς:

«Νῦν δὲ προσέλθετε καὶ ἀσπάσασθε τὸν ἐν τῇ λάρακι ταύτῃ ἄπνον κρατοῦντα τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον καὶ ἀπελθόντες κηρύξατε ἀπὸ πάσαν τὴν πόλιν, ὅτι ἐνταῦθα, ὑπὸ τοῦ θόλου τούτου, κεῖται τὸ ἱερὸν λείψανον τοῦ Ἰωάννου Δρέττα Σακελλαρίου, ἵνα σπεύσωσιν οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἀσπασθῶσιν τὴν ἁγίαν αὐτοῦ δεξιάν». Δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, πενήμιτος κρούμενων τῶν κωδῶνων τῶν ἐκκλησιῶν, προσήρχοντο ἀδιαλείπτως οἱ Χριστιανοὶ καὶ ἠσπάζοντο μετ' εὐλαθείας τὸ ἱερὸν λείψανον. Περὶ δὲ τὴν θν μ.μ. ὁ νεκρὸς συναδεύθη καὶ πάλιν ὑπὸ μεγάλου πλήθους πολιτῶν πάσης κοινωνικῆς τάξεως μέχρι τοῦ κοιμητηρίου, ἐνθα ὁ ἱατρὸς κ. Ἰωάν. Ψύλλας ὠμίλησεν ὡς ἑξῆς:

«Ἐν μέσῳ ἁορίστου τινὸς ἀθυμίας καὶ ἀνιάρου προαισθηματος κατέλαβεν ἡμᾶς ἡ ἀπαισία εἰδήσις, ὅτι ἐκλινας τὴν ἱερὰν σου κεφαλήν, ὦ πολυκλαυστε πάτερ, καὶ παρέδωκες τὸ πνεῦμα, ἐνδοῦς, σὺ ὁ ἄλλως ἀνένδοτος, εἰς τὴν ἐπήρειαν τῆς κατατροχούσης σε νόσου, ὡς κλίνει καὶ πίπτει γηραιὰ πλάτανος, πολλὰς μὲν θυέλλας, πολλὰς δὲ καταγιγίδας περιφρονήσασα, ἀλλὰ τέλος ἐνδοῦσα εἰς τὴν ἀκάθεκτον βίαν, εἰς τὴν ἀνεπίσχετον ὀρμὴν τῶν ἀνέμων. Γυμνὸς μένει ὁ χώρος, ὃν περιέσκεπεν ἡ ὠραία πλάτανος καὶ οὐδεὶς πλέον ὑπὸ τὴν ἀμφιλαφῆ αὐτῆς σκιὰν ἀνακουφίζεται ἢ ἀναπαύεται, γυμνὸς μένει καὶ ὁ οἶκός σου καὶ ἔρημος τῆς ὠραίας παρουσίας σου καὶ οὐδεὶς πλέον ἐν αὐτῷ δι' αὐτῆς ζωογονεῖται. Ἐβύθισας εἰς πένθος βαθύ, εἰς ἄλγος βαρύ, εἰς λύπην ἄρρητον τὴν καρδίαν πάντων τῶν περὶ σέ, οἰκείων, φίλων, γνωρίμων ἰδιαιτάτα δὲ ἐμοῦ, ὃν ἀείποτε προσηγόρευες καὶ ἐκάλες διὰ τῆς γλυκυτάτης προσφωνήσεως «Γιέ μου». Ναί, ἐβύθισας εἰς ἄβυσσον πικριῶν πάντας τοὺς ἐν τῇ οἰκίᾳ σου, εἰς οὐδ' ἐνέπνεες τὴν χαρὰν, ἐπλήρους τὴν καρδίαν των εὐφροσύνης, καὶ ἀπεμάχρυνες διὰ τῆς παρουσίας σου πᾶσαν θλίψιν. Διὸ ἄρθονα σπένδουσι δάκρυα ἐπὶ τῆλικαυτῇ συμφορᾷ οὐ μόνον οἱ οἰκεῖοι οὐ μόνον οἱ παρόντες οἱ τιμῶντες καὶ προπέμποντές σε εἰς τὸν τάφον, ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἀπόντες καὶ πόλις ὀλόκληρος οὐχὶ πολὺ μακρὰν ἐντεύθεν, ἧτις ἐπίσης τὴν ὥραν ταύτην χύνει δάκρυα ἐπὶ τῷ θλιβερῷ μηνύματι, διότι ἐπὶ μακρὰ ἔτη ἐποίμανας αὐτήν, κηδεύσας, ἡγιάσας, ἐδίδαξας, ἢ γεννέτερά σου πόλις, ἐξ ὀνόματος τῆς ὁποίας ἀπ' ἐνός καὶ ἐξ υἱοῦ καθήκοντος ἀπ' ἑτέρου ἐρχομαι, καίτοι ἀπαράσκευος καὶ ὑπὸ δεινῆς θλίψεως συνεχόμενος νὰ πλέξω ἂν οὐχὶ δι'

ἀνθέων δι' ὀλίγων κἂν φύλλων ἐκ τοῦ προχείρου συλλεγέμετων ἐν ὥρᾳ ἄλγους ἐπιτάφιον ἔπαινον.

Ὀλόκληρος ἡ πόλις αὕτη ἤθελε δράμει ἐπίσης, ἐὰν ἦτο δυνατόν, ἵνα ἴδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν καὶ προπέμψῃ εἰς τὸν τάφον τὸν ἀγαπητὸν διδάσκαλον, τὸν σεβαστὸν αὐτῆς ἱερέα. Ἄλλ' ὄρη σκυέντα καὶ θάλασσα ἠχέσσα κείνται ἐν τῷ μέσῳ. Ἐν τῇ πόλει ταύτῃ τῇ ἐπὶ τῆς νήσου Κέας ἐγεννήθη ὁ Ἰωάννης Δρέττας Σακελλάριος ἀκριβῶς καθ' ἣν ἐποχὴν ἅπαν τὸ ἑλληνικόν, ἐγκυμονοῦν ἐν τῶν καταπληκτικωτέρων συμβεβηκότων τῆς ἱστορίας καὶ ἐμφοροῦμεν ὑπὸ τῶν ἱερωτέρων ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος αἰσθημάτων ἐρείφη πλήρης ζωῆς εἰς τοὺς μεγαλειτέρους κινδύνους πρὸς ἀνάκτησιν τῆς ἐλευθερίας του. Τὰ αἰσθητά ταῦτα, ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα, ἀφοσίωσις πρὸς τὴν πίστιν, καὶ ἔρωσ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν, ὡς νὰ μετεφυτεύθησαν ἐν αὐτῷ καὶ συνεφύησαν αὐτῷ καὶ ὡς κληρονομία παρεδόθησαν καὶ οὕτως πλήρης αὐτῶν ἐνεφανίσθη καὶ ἔδρασεν ἐν τῇ κοινωνίᾳ ἐν ἣ ἐκλήθη. Αὐξαναμένου δ' αὐτοῦ, οὕτω συνηζήτησαν ἐν αὐτῷ πάντα ταῦτα, ὥστε βραδύτερον μεθ' ὑπερηφανίας ὑπεγράφετο ἐν πολλοῖς «ὁ στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδος». Εὐγενὴς τὸ σῶμα καὶ καλὸς τὸ εἶδος, ἀγαθὸς τὴν ψυχὴν, γλυκὺς καὶ εὐπροσήγορος, πλήρης ζωῆς καὶ τόλμης ἀνεκπλήκτου δὲν ἔμεινεν ἄμοιρος ἀνδραγαθημάτων ἐν αὐτῇ τῇ πρώτῃ εἰκοσιπενταετηρίδι τοῦ βίου του, δι' ὧν ἐπεσπάσατο τὴν προσοχὴν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν ἀνωτέρων του.

Ὅλγα γράμματα, ὡς εἶθιστο τότε, ἀτελῶς διδαχθεὶς, οὐτεὶ δὲ μελωδικῶς τὴν φωνὴν, ἐφείλυτε τὴν προσοχὴν ἐνός τῶν ἐναρτωτέρων ἱεραρχῶν, τοῦ ἀοιδίμου Γρηγορίου Πρώτου, παρ' ὃ καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν μουσικὴν ἐδίδαχθη καὶ τὸ τοῦ ἱερέως ἀξίωμα περιεβλήθη. Οὐδέποτε ἐγένετο ἐπιλήσιμον τῶν εὐσεβῶν τούτων, διὸ καὶ ἐν πάσῃ ἱεροτελεσίᾳ εὐλαθῶς ἐμνημόνευεν αὐτοῦ, δαίγμα καὶ τοῦτο τῆς ἐξαιρετοῦς ἐκνομιοσύνης καὶ τῆς ἐξόχου ἠθικότητος τοῦ ἀνδρός. Ἰερεὺς γενόμενος, ἠσθάνθη ἐν ἑαυτῷ τὸ βῆρος τοῦ μεγάλου ἀξιώματος, δι' οὗ περιεβλήθη, καὶ ἐφαίνετο εἰς αὐτὸν ὅτι, καθὼς εἰς τὸν στρατιώτην δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ ἦαι ἀνανδρος, καθὼς εἰς τὸν ἱατρὸν κρατοῦντα εἰς τὴν χεῖρά του τὴν ἐλπίδα τῶν ἀρρώστων δὲν ἐπιτρέπεται ἄγνοια, οὕτως ἐπίσης δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς τὸν ἱερέα εἰς ὃν ἀνατίθεται ἡ σωτηρία τῶν ψυχῶν νὰ ἦαι ἀμαθής. Τοιαῦτα φρονῶν καίτοι ὑπὸ πολλῶν συνεχόμενος περιπετειῶν, στερήσεων καὶ δεινῶν, ἐγγράφεται μαθητῆς ὁ ἱερεὺς καὶ περικύσας τὰς σπουδὰς του ἐν μέσῳ ἀμυθῶν δυσχερειῶν, γίνεταί κάτοχος διδασκαλικοῦ πτυχίου, καὶ ἰδοὺ αὐτὸς διδάσκαλος καὶ ἱερεὺς. Ὡς ἱερεὺς εἶχε ἱεροπρεπῆς τι μεγαλεῖον καὶ ἐν ταῖς ἱεροτελεσίταις ὄλωσ πνευματέμφορος γενόμενος προσεκκόμει καὶ ἐλάμπρυνεν αὐτὰς καὶ ὄλωσ ἐνθους ἀνήγε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ τῶν παρισταμένων πράγματι εἰς τὸν οὐρανόν. Ὡς διδάσκαλος ἐπεσπάτο εἰς ἑαυτὸν τὸ εὐδὸς καὶ τὴν ἀγάπην τῶν μαθητῶν καὶ δὲν ἔπαυσε μελετῶν καὶ καταγινομένου, ὥστε εἰς βραχὺ χρόνον διάστημα ἐγένετο κάτοχος τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἐν ἁμικρᾷ δόσει. Τοιοῦτος γενόμενος πολλὰς καὶ ποικίλας παρέσχε τῇ κοινωνίᾳ ὑπηρεσίας, παρὰ πάντων τιμώμενος καὶ ἐπαινούμενος καὶ δὴ καὶ παρὰ προσώπων ὑπέροχον ἐν τῇ πολιτείᾳ καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ καταγόντων θεσιν. Ἐπιλείπει με ὁ χρόνος διηγούμενον τὰ καθ' ἕκαστα τοῦ βίου αὐτοῦ ἐξ ὧν τεκμαίρεται, ὅτι περιεῖχεν ἐν ἑαυτῷ τὰ πολύτιμα ἐκεῖνα σπέρματα, δι' ὧν, ἐὰν ἐτύγχανε ὄρων εὐνοϊκῶν, ἐδύνατο νὰ μεγαλοουργήσῃ. Πόσοι τῶν ἡρώων τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος, ἤθελον ἐν ἀφανείᾳ περάνει τὸν βίον, ἐὰν μὴ ἐτύγχανον τῶν ἀπαιτούμενων πρὸς δράσιν περιστάσεων; Πολλοὶ ἄλλοι ἀρεταὶ περικόσμου τὴν ψυχὴν του ἢ φιλία, τὸ ὑψηλὸν τοῦτο αἰσθημα τῶν μεγάλων ψυχῶν, τὸ οὐράνιον τοῦτο ἐμφύσημα ἐπλήρου τὴν καρδίαν αὐτοῦ. Τὴν μεγαλοψυχίαν

του δὲν δύναμαι ἀρκούντως νὰ ἐπαινέσω· οὐδεμία δεινὴ περιστάσις, ἐδύνατο νὰ καταβάλῃ τὸ θάρρος του.

Δι' αὐτὴν μὲν πόλιν τοῦ Πειραιῶς περίλυπος ἐπὶ τῇ στερήσει τοιοῦτου εὐπαιδευτοῦ ἱερέως ἀθρόα καὶ ἐν τιμῇ προπέμπει σε, ἡ δὲ γεννέτειρά σου πόλις βαρυπενθοῦσα ἐπὶ τῇ ἀπώλειά τῆς ἐλπίδος, ἦν ἔτρεφε πάντοτε νὰ σὲ ἴδῃ καὶ πάλιν ἐν τοῖς κόλποις αὐτῆς, εὐγνωμονοῦσα διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς αὐτῇ παρέσχες ἐπὶ μακρὰ ἔτη ὡς ἱερεὺς καὶ διδάσκαλος, σεμνονομένη ἐπὶ ταῖς ἀρεταῖς σου, ἀπευθύνει δι' ἐμοῦ, σοὶ μὲν τὸν ὕστατον αὐτῆς χαιρετισμὸν ἐν τῇ ὑστάτῃ καὶ τελευταίᾳ στιγμῇ, καθ' ἣν ὁ χαίνων τάφος μέλλει νὰ περιλάβῃ καὶ νὰ ἀποκρύψῃ διὰ παντός τὸ ἱερὸν λείψανόν σου, τῇ δὲ εὐγενεὶ καὶ σεμνῇ τοῦ Πειραιῶς πόλει, ἣτις γινώσκει νὰ διακρίνῃ τὴν ἀξίαν καὶ τιμᾶν τὴν ἀρετὴν, Πόλει, ἦν ἴσα τῇ γεννησάσῃ σε ἡγάπησας, τὴν ἔκφρασιν βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης ἐπὶ τῇ εὐπρ. πει κηδεύσει καὶ πολυπληθεῖ προπομπῇ καὶ τῇ ἐξαιρετικῇ παροχῇ τιμῆς καὶ δι' ἄλλων μὲν δειγμάτων, ἀλλὰ καὶ διὰ λόγου ἐγκωμιστικοῦ λαμπροῦ, ἂν καὶ βραχύς, βραχύτατος ὑπῆρξεν ὁ χρόνος τῆς βιώσεώς σου ἐν Πειραιεὶ καὶ ἐν τῇ δύσει τοῦ βίου σου.

Γαίαν ἔχουσιν ἐλαφρὰν
στρατιώτα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Πατρίδος

ΕΞΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Ἡ φυλλοξήρα ἐν Σμύρνῃ.

Περὶ τῆς ἐν Σμύρνῃ Φυλλοξήρας ἀποσπώμεν ἐκ τῆς αὐτοῦ ἐκδιδομένης «Ἀμαλθείας» τὰς ἐπομένους εἰδήσεις.

«Χθὲς (10 Ἰουνίου) καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξηκολούθησεν ἐν Παραδείσῳ ἡ ἐργασία τῆς καταστροφῆς τῶν ὑπὸ τῆς φυλλοξήρας προσβεβλημένων ἀμπελώνων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Φωτιάδου καὶ Σούμα, εἶναι δ' εὐχάριστον, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐργατῶν ἠξήθη χθὲς ἐπαισθητῶς καθότι ἐκ τῶν 120 ἀνῆλθον εἰς 250, ὧν οἱ πλείστοι προέρχονται ἐκ τοῦ χωρίου Βουτζᾶ. Καὶ ἐν τῷ διαμερίσματι τοῦ Κουκλουτζᾶ ἐξηκολούθησε χθὲς ἡ αὐτὴ καταστρεπτικὴ ἐργασία ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Τσοκούνογλου.

Ἡ καταστροφὴ γίνεται ὡς καὶ κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν διὰ καύσεως, διὰ τῆς χύσεως πετρελαίου ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ τῆς διανοίξεως τάρρου περὶ τὸν προσβεβλημένον ἀμπελῶνα, ἦν πληροῦσιν ἀσβέστου. Διὰν προσεχωῖς ὁμοίως, ὡς μανθάνομεν, θὰ γίνῃ χρῆσις καὶ διθειούχου ἀνθρακός, καθ' ὅτι ἡ ἐπιτροπὴ καθόρωσα τὴν ἀνάγκην αὐτοῦ ἡγόρασε τέσσαρας τόνους τοιοῦτου παρὰ τοῦ ἐν Λέσβῳ κατασκευάζοντος τὸ ὑγρὸν τοῦτο κ. Ἀτρινισαν· ταῦτοχρόνως δὲ τηλεγραφικῶς ἐζήτησαν ἐκ Γαλλίας ἐγγυτήρας πρὸς χρῆσιν αὐτοῦ, χθὲς δ' ἡγγέλθη, ὅτι ἀποστέλλονται πρὸς τὸ παρὸν ὀλίγοι ἐξ αὐτῶν ἐκ Μασσαλίας.

«Χθὲς καὶ προχθὲς (13 καὶ 14 Ἰουνίου) ἐξηκολούθησεν ἡ ἐργασία τῆς καταστροφῆς τῶν ἐν Παραδείσῳ καὶ παρὰ τὸν Κουκλουτζᾶν φυλλοξηριῶντων ἀμπελώνων· λίαν δὲ φρονίμως ἐγένετο δεκτὸν τὸ σύστημα, ὅπερ ὑπέδειξε καὶ διὰ τῆς ἐν τῇ «Ἀμαλθείᾳ» δημοσιευθείσης ἐπιστολῆς τοῦ ὁ κ. Γεννάδιος καὶ καθ' ὃ ἀντὶ τῆς ἐκρίζωσεως καὶ τῆς ἀνασκαφῆς τῶν ἀμπελώνων, δι' ἧς δύναται εὐκόλως νὰ μεταδοθῇ τὸ νόσημα καὶ εἰς τὰς παρακειμένας ὑγιεῖς ἀμπελούς, ἡ καταστροφὴ διενεργεῖται διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῶν πρέμων, τῆς καύσεως αὐτῶν καὶ τῆς καλύψεως τοῦ ἐδάφους δι' ἀσβέστου καὶ πετρελαίου κατὰ τὸν τρόπον δὲ τοῦτον ἐξηκολούθησεν ἡ ἐργασία ἀπὸ τῆς δευτέρας, κατεστράφησαν δ' ἄρκεται ἀμπελοὶ καὶ φυλλοξηρικοὶ κηλίδες ἐν Κουκλουτζᾶ καὶ Παραδείσῳ· ἐν τῷ τελευταίῳ δὲ τούτῳ μέρει ἐπερατώθη χθὲς ἡ καταστροφὴ πάσης φυλλοξηρικῆς περιοχῆς καὶ οὕτω πιστεύεται,

ὅτι χάρις εἰς τὰ ληφθέντα δραστήρια μέτρα κατωρθώθη ἡ ἀπόκρουσις τοῦ κινδύνου ἐκ τῆς θέσεως ταύτης.

Ὅμοιολογούμενος οἱ χωρικοὶ τοῦ Βουτζᾶ ἐδειξαν ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ μεγάλην εὐπειθειαν ἀπέναντι τῶν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως ληφθέντων ἀναγκαιῶν μέτρων, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν παρατηρεῖται τὸ τοιοῦτον καὶ παρὰ τοῖς χωρικοῖς τοῦ Κουκλουτζᾶ, οἵτινες φέρονται μετὰ τινος δυστροπίας καὶ, ὡς μανθάνομεν, συνεπεῖα τῆς στάσεως τῶν διεκόπη χθὲς ἡ καταστροφὴ τῶν φυλλοξηριῶντων ἀμπελώνων εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Χθὲς δὲ μετέβη παρὰ τοῖς χωρικοῖς διμελής ἐπιτροπὴ, ὅπως προδιαθέσῃ τὰ πιεύματα αὐτῶν καὶ τοῖς ἀποδείξῃ διὰ ζωῆς τὸν κίνδυνον ὃν διατρέχει ὅλη ἡ παρὰ τὸν Κουκλουτζᾶν ἀμπελόφυτος περιοχὴ καὶ μετ' αὐτῆς ὅλος ὁ τόπος.

«Κατὰ τὰς ἐκ Κων) πόλεως, εἰδήσεις, κατόπιν συσκέψεων ἐν τῷ ὑπουργεῖῳ τῆς γεωργίας ἀπερασίσθη ἵνα ἐφαρμοσθῶσι τὰ μέτρα ἅπερ ἡ γαλλικὴ κυβερνήσις ἐφήρμοσεν ἐν Ἀλγερίᾳ ἅμα τῇ ἐμφανίσει τῆς νόσου, μέσα τὰ ὅποια ἡ Ἑλβετία καὶ ἡ Γερμανία εἶχον ἤδη μετὰ πλήρους ἐπιτυχίας ἐφαρμόσει πρὸ τούτου. Τὸ ὑπουργεῖον δὲ τῆς γεωργίας διεβίβασεν εἰς τὴν γενικὴν διοίκησιν Σμύρνης μακρὰς καὶ λεπτομερεῖς ὁδηγίας συγκεφαλιουμένας ἐν τοῖς ἐξῆς· α'. Νὰ ἀποκοπῶσι καὶ καθῶσιν ἀμέσως πάντα τὰ ἐκ φυλλοξήρας προσβεβλημένα κλήματα. β'. Πρὸς καταστροφὴν τῶν περωτῶν ἐντόμων νὰ γυθῆ ἐπὶ τοῦ χώματος ἐν ᾧ ἀπέμειναν αἱ ρίζαι τῶν κλημάτων πετρελαίου. γ'. Διὰ τῶν ἀρομοδίων ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐργαλείων νὰ ἐγγυθῆ θειούχος ἀνθραξ ἐπὶ τῶν κλημάτων κατ' ἀναλογίαν 300 γραμμαρίων ἐπὶ ἐνὸς τετραγωνικοῦ μέτρου. δ'. Νὰ ἐφαρμοσθῇ ἡ Βαλβιανὴ μέθοδος κατὰ τὸν χειμῶνα εἰς πάσας τὰς ἀμπελούς, αἵτινες εὐρίσκονται περὶ τῶν προσβεβληθειῶν εἰς ἀκτῖνα 15 χιλιομέτρων. ε'. Νὰ καλλισογῶσιν ἀμερικανικὰ κλήματα τὰ ὅποια νὰ διανεμῶνται δωρεὰν εἰς τοὺς κατοικοὺς τῶν μερῶν, ὧν τὰ προϊόντα ἀποτελοῦνται ἀποκλειστικῶς ἐκ σταφυλῶν. ς'. Νὰ τελεῖται διαρκῆ καὶ ἐπιμεμελημένη ἐξελγῆσι ἐφ' ὅλην τὴν ἐν τῷ νομῷ ἀμπελῶν καὶ μεγάλῃ νὰ καταβάλληται προσπάθεια πρὸς διατήρησιν τῆς ἰδρυθησομένης ζώνης.

Ὁ ὑπουργὸς ἀριθμῶν τὰ μέτρα ταῦτα προστίθησιν, ὅτι αἱ πρὸς τοῦτο σχετικαὶ δαπάναι καταβληθήσονται ὑπὸ τῶν ἐπιτοπίων δημοτικῶν ταμείων, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰς πληρωτέας ἀποζημιώσεις εἰς τοὺς ἰδιοκτῆτας τῶν καταστραφημένων ἀμπελῶν, αὗται νὰ πληρόνωνται ἐξ ἡμισείας ἐκ τῶν γεωργικῶν τραπεζῶν καὶ τῶν δημοτικῶν ταμείων.»

Ἡ «Ἐφημερὶς τῶν Ἑθνῶν» ποιεῖται λόγον περὶ τῆς ἐσχάτως ἀναγραφείσης διαδόσεως περὶ προσεχοῦς συνεντεύξεως τοῦ αὐτοκράτορος Γουλιέλμου καὶ τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου. Τὸ βιενναῖον φύλλον δηλοῖ, ὅτι ἐπὶ τοῦ παρόντος οἱ καλῶς πληροφορημένοι κύκλοι, τὸσον ἐν Βερολίνῳ ὅσον καὶ ἐν Βιέννῃ οὐδὲν γινώσκουσι περὶ τοιοῦτου τινὸς σχεδίου, τοῦτ' ὅπερ ὁμως, προστίθησι τὸ ἡμειπίσθηον φύλλον, οὐδόπως ἀποκλείει τὸ πιθανὸν μουσικῶν διαπραγματεύσεων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου, μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν. Καὶ πράγματι ἡ μνησθεῖτα ἐφημερὶς ἀναφέρει, ὅτι ἐν τοῖς κύκλοις τοῦ Βερολίνου πιστεύουσιν, ὅτι ἐὰν διαπραγματεύσεις πρὸς τοῦτο δὲν ἤρξαντο ἐπιπροσεχωῖς ὁμως διεξαχθῆσονται ὅπως κατορθωθῇ ἡ συνέντευξις τῶν δύο ἡγεμόνων. Τὸ πᾶν ἐξήρηται ἐκ τοῦ ταξιδίου τοῦ ὁποῖον ὁ Τσάρος θέλει ἐπιχειρήσει κατὰ τὸ θέρος. Ἐὰν ἐπισκεφθῇ τὴν Δανίαν, ἡ συνέντευξις θέλει λάβει χώραν ἐν τινι λιμένι τῆς Βορείου Γερμανίας, ἂν ὁμως δὲν διευθυνηθῇ εἰς Κοπεγχάγην, ἡ συνέντευξις ἔσται ἀμφίβολος.

Ἡ βιενναῖα «Γερμανικὴ Ἐφημερὶς» δημοσιεύει ἐπιστολὴν ἐκ Βελιγραδίου ἐν ἣ ἐξετάζεται τὸ ζήτημα ἂν ὡς πρωτευουσα δηλ. ἔδρα τῆς κυβερνήσεως καὶ τοῦ βασιλείως θέλει ἀνακηρυχθῇ ἡ Νύσσα ἀντὶ τοῦ Βελιγραδίου. Τὸ ζήτημα τοῦ-

το κατά την εν λόγω έφημερίδα άπασχολεί άποκλειστικώς τους τε κυβερνητικούς και κοινοβουλευτικούς κύκλους, ουδέ μία όμως μέχρι τούδε έλήφθη όριστική άπόφασις.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Δηλοποιεί,

Ότι αύριον, Κυριακήν, ώραν 10ην π. μ. ενεργηθήσεται εν τῷ Καταστήματι αύτης ένώπιον του γενικού Συμβουλίου έν δημοσία συνεδρίασει ή μζ' κλήρωσις του εκ φρ. 60,000,000 δανείου ή ώρισμένη δια την 19 Ιουνίου (1 Ιουλίου 1888).

Έν Αθήναις 18 Ιουνίου 1888.

Ό Διοικητής
M. ΡΕΝΙΕΡΗΣ

Ό Γραμματεύς
H. Δενδόπουλος

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλείται ό άποστείλας συστημένη επιστολήν κατά την 17 Ιανουαρίου ε. ε. προς την Έλένην Γεωργιάδου εις Πειραιά να προσέλθη εις τό γραφείον της ταχυδρομικής υποδιευθύνσεως, όπως αναλάβη αύτην, καθόσον δέν κατέστη έφικτή ή επίδοσις της.

Έν Αθήναις τῇ 17 Ιουνίου 1888

(Έκ του γραφείου)

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

17 Ιουνίου 1888

ΔΑΝΕΙΑ	Άγορ.	Πωλ.	ΜΕΤ. ΕΤΑΙΡ.	Άγορ.	Πωλ.
9 εκατ. 6 0/0	97.	98.	Μεταλ. Λαυρείου	147.	148.
26 εκατ. 6 0/0	477.	480.	Σιδ. Αθ. Πειραιῶ	404.	408.
10 εκατ. 6 0/0	242.	243.	Σιδ. Πόργου Κα-	105.	108.
60 εκατ. 6 0/0	534.	536.	Σιδηρ. Πειραιῶς-		
120 εκατ. 5 0/0	472.	474.	Αθην.-Πελοπον.	153.	154.
170 εκατ. 6 0/0	472.	475.	Σιδηρ. Θεσσαλίας	145.	148.
Όμολ. Έθνικῆς			ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ		
Τραπεζικῆς μετὰ			Εικοσάφρακτον.	24.94	24.98
λαχείου	51.350	514.	Λίρα Άγγλίας.		
			Λίρα Τουρκίας.		
ΜΕΤ. ΤΡΑΠΕΖ.			ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ		
Έθν. Τραπεζικῆς	4240	4260.	Έπί Άγγλίας τρ.		
Βιστωτ. Τραπ.	194.	198.	Έπί Γαλλίας ὄψ		
Πιομηχ. Τραπ.	82.	83	Έπί Αύστρίας		

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

Τῆς ὑπ' αριθ. 2600 του 1887 άποφάσεως του Πρωτοδικείου Πατρῶν έκδοθείσης επί της υποθέσεως μεταξύ του ανακόπτοντος Ιωάννου Δουμπούκοβιζ του Ματθαίου κατοίκου Τζιβιταβεκίας της Δαλματίας και των καθ' ὄν ή άνακοπή Τελώνου Πατρῶν Μάρκου Διαμαντοπούλου και του έπιστάτου της Διαμετακομίσεως ως αντιπροσωπευόντων τό δημόσιον και του παρεμβαίνοντος Γκίκα Ρυτοπούλου κατοίκου Πειραιῶς.

Διά ταῦτα

Δικάζον έρήμην του ανακόπτοντος Ιωάννου Δουμπούκοβιτς Απορρίπτει την από 15 Μαρτίου 1886 άνακοπήν αυτού ως άνυποστήρικτον και

Καταδικάζει αυτόν εις τά της δίκης έξοδα των αντιδικιών μετριαζόμενα εις δρ. 25 και τά τέλη.

Έκρίθη και άπεφασίσθη την 30 Οκτωβρίου 1887 έδη μοσιεύθη δέ την 31 ίδιου μηνός και έτους.

Ό Πρόεδρος.

Ό υπογραμματεύς

Π. ΤΡΕΜΟΥΝΤΑΝΑΣ

A. Τασόπουλος

Αθήναις τῇ 16 Ιουνίου 1888.

Ό Δικαστικός Σύμβουλος

A. Π. Στεφάνου.

Αύριον Κυριακήν 19 τρέχοντος μηνός Ιουνίου εκτίθεται ὑπό της Έθνικῆς Τραπεζικῆς εις άναγκαστικόν πλει τριασμών τριώροφος οίκια του κυρίου Κωνστ. Δ. Χατζίσκου μεθ' ὄλων των άπαρτιζόντων αύτην και λοιπῶν παρακολουθημάτων, του οικόπεδου και κήπου αύτης, κειμένη ένταῦθα κατά την ὁδόν Όμήρου άνωθι της Δυτικῆς εκκλησίας, ἥτις τέως έχρησίμευεν ως μέγαρον της Αμερικανικῆς Πρεσβείας. (IB'—1106)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1ης Σεπτεμβρίου έν τῷ μεσαιπατώματι της επί της διασταυρώσεως των ὁδῶν Αγίου Γεωργίου και Όφθαλμοιάτρεϊσου ὑπ' αριθ. 16 οίκιας του Κου Δ. Βαλάση μια κατοικία μετὰ του υπογείου ἡ και χωριστά. (IB'—1104)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ τριώροφος οίκια κειμένη κατά την θέσιν Άλίτσα άπέναντι του Μιχαήλ Βόδα των κληρονόμων Άμβροσίου Βαφειάδκη (πρώην Δ. Κουδούνα) εἴτε ὁλόκληρος εἴτε και καθ' έν πάτωμα ιδιαιτέρως. Η Διεύθυνσις τῷ κ. Δ. Βαλάση Δικηγόρῳ. (IB'—1105)

ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΙΜΑ ΕΙΔΗ

Τό κατάστημα των οικοδομησίμων ὁλῶν του κ. Ζαχαρία Κομνηνοῦ, κείμενον κατά την συνοικίαν Γερανίου άπέναντι του παλαιοῦ Θεάτρου και Γερανίου κήπου.

Γνωστοποιεῖ, ότι μεταφέρει εκ Τατοῦτου άσβεστον καμινίσιον α' ποιότητος και πωλεῖ χονδρικῶς και λιανικῶς.

Έν τῷ αὐτῷ καταστήματι πωλοῦνται τουβλα Χαλκίδος, Πειραιῶς, Έλευσίνου και Ιταλίας, κεραμίδια έγχρώρια μικρά και μεγάλα, πλάκες Μελίτης διαφόρου μεγέθους, πλάκες Τήνου και Άνδρου, πλάκες τῆς γωνίας Πεταλιῶν και Νιόσ, πουργιά Διγίνης, πουργιά λευκά, άσβέστι σβεσμένο καμινίσιον α' ποιότητος, πορσελάνα (ή θηραϊκή γῆ), χῶμα Γαλλίας (ή τοιμέτο), φουβουδες, χῶμα της φωτιᾶς, τουβλα τᾶς φωτιᾶς, καρῶτα δια τᾶ μαγειρεία διαφόρων χρωμάτων, και άλλα διάφορα σχετικὰ προς χρῆσιν οικοδομῶν. Προς ευκόλιαν των κυρίων πελατῶν τό κατάστημα συνέστησεν **ἀποθήκην** έν Πειραιεῖ, πλησίον του σταθμοῦ του σιδηροδρόμου Πελοποννήσου, δια να μεταφέρει τὰ διάφορα ὕλικα ἀπ' ευθείας εις τὰς οικοδομάς. Οἱ προσερχόμενοι θέλουσι μείνει ευχαριστημένοι δια τὰς ποιότητας και τὰς εὐθηρᾶς τιμᾶς.

Πᾶσα παραγγελία εκτελεῖται με άκριβειαν.

(IB'—1086)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ από 1 Σεπτεμβρίου ὁλοκληρῶς ή επί της ὁδοῦ Πατησίων και παραπλευρῶς της οίκιας κυρία Βαλσαμάκη, κειμένη μεγάλη και ευρύχωρος οίκια του κ. Λυσάνδρου Ν. Χαριλάου, περιέχουσα κήπον, ὕδωρ πόσιμον, σταῦλον άμαξοστάσιον και λοιπά χρειωδῆ.

Ώραι επισκέψεως της οίκιας από τῆς 10—12 π. μ. και από τῆς 4—6 μ. μ, Πληροφορία παρὰ τῷ κ. Γεωργ. Μόσχῳ. (IB'—1080)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ Μία οίκια εις θέσιν Καστέλλα, περιέχουσα εκτός των λοιπῶν χρειωδῶν, άμαξοστάσιον και Ίπποστάσιον καθῶς και δύο γωνιαῖαι οίκια, ή μὲν μία επί τῆς πλατείας της Έλευθερίας ή δὲ επί της ὁδοῦ Σαρρῆ. Επίσης δύο μαγαζεία εις την αύτην θέσιν καθῶς και τό μαγαζεῖον ὅπου πρό δεκαετίας ὑπάρχει τό φαρμακεῖον του Γ. Καντζίκη, καθόσον ὁ κ. Καντζίκης ὠκοδόμησεν ιδίαν οίκιαν. Άπευθυντέον τῷ ιδιοκτῆτῃ κ. Α. Διαγγελῆ κατοικούντι έν τῇ κατά την πλατείαν της Έλευθερίας οίκια του. (IB'—1096)

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ επί της ὁδοῦ Αθηνᾶς πλησίον του Τελωνείου έν μαγαζεῖον. Πληροφορία παρὰ τῷ κ. Μικέλη Δανούρδῳ έν τῷ αὐτῷ μαγαζεῖῳ, αριθ. 50.

(IB'—1100)

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

Ὁ αἰδίδιμος ἱστοριογράφος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως Σπυρίδων Τρικούπης μετὰ τὴν δευτέραν ἐκδοσὶν τῆς Ἱστορίας του προέβη εἰς ἐπιδιόρθωσιν καὶ συμπλήρωσιν αὐτῆς, προτιθέμενος, ἵνα δημοσιεύσῃ τρίτην ἐκδοσὶν.

Εὐτυχῆσαντες ν' ἀποκτήσωμεν τὸ ἐπιδιωρθωμένον καὶ συμπληρωμένον ὑπὸ τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ κείμενον, ἠρξάμεθα τῆς δημοσιεύσεως τρίτης ἐκδόσεως τῆς

ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ

ΕΠΙ ΑΡΙΣΤΟΥ ΧΑΡΤΟΥ ΚΑΙ ΜΕΤΑ ΤΕΛΕΙΑΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΗΣ ΦΙΛΟΚΑΛΙΑΣ.

Ἐπιθυμοῦντες δέ, ἵνα τὸ μέγα ἔργον τοῦ ἐξόχου ἱστορικοῦ δύνωνται ν' ἀποκτήσωσι πάντες, ἀπεφασίσαμεν, ἵνα ἐκτὸς τῆς πολυτελοῦς ταύτης ἐκδόσεως δημοσιεύσωμεν καὶ ἑτέραν, ἐπὶ καλλίστου καὶ ταύτην χάρτου, ὀρίσαντες τὴν τιμὴν ἐκάστου τῶν τεσσάρων τόμων τῆς μὲν πολυτελοῦς ἐκδόσεως εἰς δραχμὰς τρεῖς καὶ ἡμίσειαν, τῆς δ' ἑτέρας εἰς δραχμὰς δύο καὶ ἡμίσειαν.

Τοῦ πρώτου τόμου θέλει προταχθῆ ἔν ἀμφοτέραις ταῖς ἐκδόσεσι λαμπρὰ φωτοτυπία τοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐπανάστασιν καὶ μετ' αὐτὴν πρωτεύουσαν κατασχόντος θέσιν ἀειμνήστου ἀνδρός.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουνίου 1888

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΣΛΑΝΗΣ